

VĚDA DUCHŮ

ZJEVENÍ TAJNÉHO DOGMATU KABBALISTŮ,
SKRYTÝ SMYSL EVANGELIA A VYSVĚTLENÍ
NAUK A FENOMENŮ SPIRITISTICKÝCH

NAPSAL ELIFAS LÉVI
(ABBÉ A. L. CONSTANT)

PŘELOŽIL JAN KEFER

Bros. Obotnický IV. 46.

P R A H A 1 9 3 6

145

gelisty.

Legenda 19.

Vidění Ahasverovo.

„Jdi!“ pravil Žid Ahasver Kristu, když klesl pod svým křížem. — „Jdi!“ odpověděl mu Spasitel světa, „dokud se nevrátím na toto místo a neřeknu ti: Odpočiň!“

Od této chvíle Ahasver bez ustání bloudí světem; a každého roku v čas židovských Velikonoc, se vrací na místo, kde stál jeho prokletý dům,

aby viděl, zda nevrátil se Kristus. Kráčí a kráčí, přichází vyčerpán, vzdychající a k smrti unaven prosí o smrt; vrací se a nikoho nenalézá.

Pozdvihuje zrak a vidí v nesmířených nebesích ruku, která mu ukazuje Západ. „Jdi!“ Stále slyší hlas podobající se věčné ozvěně dne jeho hříchu, a starý Ahasver skloní hlavu; vzlykot osvobození, který již bouřil v jeho srdci, tiše zmírání bez slz; počíná znovu svou věčnou pouť.

V době, kdy křižáci dobývali Jeruzaléma, uslyšel bloudící žid, že Kristus sestoupil na svoji svatou horu; nenalezl však nikoho, jen kněze obklopené vojáky. — „Žid! Žid!“ volali jacísi lidé s krvavými rukama. „Jdi! Jdi“ křičeli vojáci, bijíce starce holemi a bodajíce ho hrotem svých oštěpů. Ahasver opět sklonil hlavu a dal se na svoji pouť za proklínání chátřů.

„Běda!“ reptal. „Kříž nemůže osvobodit mne, když nenaučil odpouštět své obránce! Lidé ctí kříž jen jako nástroj popravky a památku pomsty! Šílenci, chtějí mstít toho, který je spasil odpuštěním, a nechápou, že odsuzují sami sebe, popírajíce odpuštění Bohočlověka! Nechápu, že pronásledování, vykonávané křesťany, jest odpadnutí od víry mučedníků a že ospravedlňuje jejich katy!“

A když se Ahasver vrací mezi Židy, pronásledovanými od křesťanů, radí jim, aby spíše zemřeli než vzdali se víry svých otců a on sám, máje v ruce svou poutnickou hůl, vousy a vlasy vanoucí ve větru, vede je z vyhnanství do vy-

hnanství! . . . Přece však lépe než kdo jiný ví, že Ježíš jest jednorozený syn Boží!

Později viděl, jak kříž se kácí a jak se budují popravni lešení, slyšel mluvíti o svaté guillotíně, avšak nebyl zmaten; zdaž nezasvětili inkvisitoři svátky smrti ve jménu svatého Kříže? Kult byl stejný, pouze oltář se změnil. Mluvílo se stejně přitom o lidskosti, pokroku a spravedlnosti; sekýra konečně jest rychlejší a méně ukrutná než krvavý pranýř Golgoty.

Viděl, jak znovu počíná kult zlatého telete: dávno věděl, jak končí podobné orgie a když se ho ptali: „Co dělá nyní syn tesařův?“ odpověděl, pokyvuje hlavou: „Rakev!“

Neboť on ví, že čas se blíží a jeho krok se stává pomalým; pozoruje míjející věky a události, jež kvapí.

V den, kdy nástupce Petrův klesne, vezme poutnickou hůl a vyjde prokletý a vyhnaný ze svatého města, Ahasver vstoupí do Vatikánu a položí koleno na opuštěný stolec papežů, skloní hlavu do svých rukou a počne sníti.

Uvidí ve svém snu jeruzalémskou pláň, ozdobenou původní úrodností; révu zaslíbené země obrovských kořenů, olivy obsypané plody, skrývající pahorky, a údolí plné oleandrů a kvetoucích růží.

Hora Moria bude se hemžiti lidem bez počtu, utvořeným ze zástupců všech národů země a na vrcholku posvátné hory bude se tyčiti obrovský oltář. Ve středu oltáře bude státi obrovský zlatý svícen, jenž bude sahati až do oblak, a na jeho vrcholku zazáří slunce s paprsky a uprostřed

tohoto slunce vidí božskou hostii oběti lásky, bílou a průhlednou, syntézu živin, symbol lidské a božské jednoty, chléb sociálního spojení a universálního přijímání. Před oltářem bude stát stařec, drže v jedné ruce bílý a jasný chléb, podobný hostii v monstranci, a v druhé kalich.

Nebeská hudba zazní a z prvních řad zástupů se zdvihnou oblaky kadidla. Nějací lidé, oblečení v nádherná roucha, přinesou stůl pokrytý bílým plátnem.

Jeden z těchto lidí bude oděn v roucho velekněze zákona křesťanského, jiný v roucho hlavy imanů, třetí bude mít šat veleknězů židovského zákona, čtvrtý ponese odznaky Velkého Lamy a všichni čtyři budou pracovat a modlit se, jako by byli milujícími se bratry.

Bude to den, kdy Kristus po druhé vstane z hrobu; již dvatisícekrát slavil svět jeho výročí, avšak nikdy tak nádherně a slavně jako nyní.

Hudba ustane; v davu nastane ticho a všechny zraky se obrátí k západu. Z této strany přichází jiný stařec, jehož vlasy a vousy pokrývaly ramena a prsa; odvrhne svou poutnickou hůl, vzpřímí se s dlouhým povzdechem, oblékne bílé roucho a pozdvihne k nebi zrak, naplněný slzami.

Pohlédne na hostii a s pláčem zvolá: „To jest On!“ Obrátí se ke knězi, jenž zvolen všemi, vykonáváti bude tento den úřad universálního velekněze a opakuje: „To jest on!“ Obrátí se k mlčícímu a v rozjímání zabranému lidu, rozevře ruce na znamení díků a bude opakovati: „To je On! Žije ve všech, jest to on sám vždy a všude!“

Kněz lidu sestoupí od oltáře a když ke svatému stolu, na kterém položen je kalich a hostie, bude přineseno sedadlo, obrátí se k starci a praví: „Odpočiň si, Ahasvere!”

Potom velekněží všech kultů minulých přicházení budou po posvětiteli všeobecného spojení a budou udělovati polibek míru usmířenému proklatci.

Pak se všichni posadí ke stolu a budou s ním přijímati.

Ahasver pocítí nyní, jak žije novým životem, bude se mu zdáti, že sám se stal Kristem, že sám láme chléb, který se rozmnožuje na svatém stole a že jej rozděljuje mezi dav.

Tak končil sen Věčného Žida; hluk zbraní a úzkostný křik ho probudil: byli to lupiči národů, dělící se o svaté město.

Opustil palác papežů, který kolísal mezi otevřenými hroby a vydal se, snad již naposledy, na pouť, aby pokračoval na cestě světem.

Nespílejte mu, vy všichni, kteří ho potkáte sehnutého, vzdychajícího a zaprášeného; jest šťastnější než všichni velcí politikové naší doby a poslední králové tohoto světa, neboť ví, kam jde.

Legenda 20.

Království Mesiášovo.

Až duch inteligence se rozlije na zemi, nastane čas, kdy duch evangelií stane se světlem národům.

Lidstvo pochopí, že princip moci jest suverenní rozum, jak jest řečeno na počátku Evangelia sv. Jana, jemuž tak dlouho bylo špatně rozuměno.

v Egyptě a dokonce i v Číně, ve stejné době jako v Indii, u Židů. Zachoval se nám Tarot samaritánský. Myšlenky jsou židovské, symboly však profánní; navazují ale na hieroglyfy Egypta i na mysticismus Indie.

24.

Justi aquae, Deus mare.

Spravedliví jsou vodami, Bůh pak mořem.

Všechny vody plynou k moři a všechny ho dosahují, avšak všechny vody nejsou mořem. Stejně tak duchové míří k Bohu, vrací se k Bohu, avšak nejsou Bohem. Universální duch, živoucí vesmír, modla panteistů není Bohem. Nekonečné bytí s nekonečným životem Boha zjevuje, není však Bohem. I když je Bůh principem bytí a bytostí, nesmí býti ztotožňován ani s bytím, ani s bytostmi. Co jest tedy Bůh? Jest Nepochopitelno, bez kterého ničemu nerozumíme. Víra tvrdí, že jest, aniž by ho viděla, dávajíc tak základ vědě. Jest neviditelné světlo, jehož stínem jest každé světlo viditelné. Lidský genius sní o Něm od věků, ale jest si vědom, že On existuje i mimo jeho sen. Člověk tvoří Boha ke svému vlastnímu obrazu a podobnosti, při čemž volá: Stejně tak mne stvořil Bůh. Stejně tak se Bůh učinil člověkem. Stejně tak se člověk stává Bohem. Hledejme Boha v lidstvu a nalezneme lidstvo v Bohu.